

EEN KATE BURKHOLDER-THRILLER

LINDA
CASTILLO

VERMIST

NORTH AUDIO PUBLISHING

Linda Castillo

VERMIST

Een Kate Burkholder-thriller
Vertaald door Marieke van Muijden

North Audio Publishing

PROLOOG

Becca had altijd al geweten dat haar leven tragisch zou eindigen. Als kind kon ze niet uitleggen waarom ze zo zeker was van dat lot of hoe ze zoiets kon voorspellen. Ze geloofde in voorzienigheid en het besef dat ze jong zou sterven kwam dan ook niet als een verrassing.

Op haar zevende had ze haar *mamm* naar de dood gevraagd. Haar moeder vertelde dat mensen die stierven bij God gingen wonen. Dat antwoord had Becca dolblij gemaakt. Met wat ze wist over haar lot, was het heel troostrijk. Vanaf dat moment joeg het idee dat ze weldra of onvermijdelijk zou sterven haar geen angst meer aan.

Nu ze acht jaar later aan de bevroren oever van Lake Mohawk over de uitgestrekte ijsvlakte stond te staren, temperden de woorden van haar moeder de angst die al dagen in haar groeide. Het schemerde en het meer was een monochrome wereld waarin lucht en horizon samensmolten tot een grijze vlek en de een amper van de ander te onderscheiden was. Verspreid over het meer lagen een stuk of tien ijsvishutjes. Uit een van de ramen stroomde geel licht, maar de andere waren donker, waardoor ze wist dat de *English* vissers naar huis waren.

Toen Becca op het ijs stapte, sneed de wind door de bescherming van haar wollen jas. Sneeuw dwarrelde fluisterend over de ruige vlakte en prikte als zand in haar gezicht. De zoom van haar jurk was stijf en bevroren en schraapte langs haar blote kuiten. Ze was al een poosje onderweg en haar handen en voeten waren gevoelloos geworden. Toch deed al dat kleine ongemak er niet toe. Weldra was ze thuis en ze hoefde niet ver meer.

Becca hield van dit meer. Zomer of winter, het maakte niet uit. Toen ze klein was had haar *datt* schaatsen voor haar en haar broer gekocht en ze hadden heel wat partijtjes ijshockey gespeeld in de winter. Tegen de lente schaatste ze sneller dan al haar amish-vrienden, zelfs sneller dan haar grote broer. Hij had het maar niets gevonden om door een meisje voor gek te worden gezet. Haar *datt* lachte dan alleen maar, klapte in zijn handen en zei dat ze kon vliegen. Door die lof, waarmee hij haar zo zelden verwendde, voelde ze zich altijd bijzonder. Alsof ze ertoe deed en alsof wat ze presteerde, hoe gering ook, belangrijk was.

Het meer werd een bijzondere plek voor haar, waar ze voor de rest van de wereld kon schuilen, ver van haar problemen. Daar leerde ze te dromen. Niemand kon haar pakken als ze op het ijs stond. Niemand kon daar aanraken. Niemand kon haar daar pijn doen.

Dat was alleen hem gelukt.

Toen Becca negen was had haar broer haar zittend op de boomstronk aangetroffen terwijl ze haar schaatsen onderbond. Hij had haar met haar gezicht voorover in de sneeuw geduwd en vervolgens had hij haar ter plekke op de bevroren oever genomen. En vanaf dat moment wist Becca dat ze verdoemd was.

Toen haar mamm haar later naar de snee in haar wang vroeg vertelde Becca wat haar broer had gedaan. Dit was niet de eerste keer en zoals gewoonlijk gaf mamm Becca de schuld. *Je had je meer moeten verzetten. Je had meer moeten bidden. Je moet vergevingsgezinder zijn.* Uiteindelijk had ze Becca gevraagd haar zonden aan de bisschop op te biechten.

De herinnering daaraan bezorgde Becca tranen in haar ogen. Hoe kon wat haar broer had gedaan haar schuld zijn? Had ze hem op de een of andere manier verleid? Was er iets mis met haar? Strafte God haar omdat ze niet kon vergeven? Of was dit gewoon haar lot?

Terwijl ze over het ijs liep knerpte de sneeuw onder haar voeten. Becca stond bijna midden op het meer, toen ze struikelde door een barst en op handen en knieën terecht kwam. De scherpe kou beet als ontelbare messen in haar huid. Hoewel ze wist dat het onzinnig was, begon ze te huilen. Zo moest

het helemaal niet gaan. Ze zou niet bang moeten zijn en ze had niet verwacht zich zo alleen te voelen.

Een stemmetje fluisterde dat ze nog terug kon. Thuis in haar zolderkamertje wachtte haar warme bed. Mamm en datt hoefden niet te weten dat ze weg was geweest. Maar Becca wist dat haar thuis ook andere dingen wachtten. Slechte dingen waar ze al sinds ze drie was mee te maken had, toen haar broer zijn hand in haar onderbroekje had gestoken en had gezegd dat ze niet mocht huilen.

Becca wist dat ze op het punt stond een zonde te begaan. Maar ze wist ook dat God haar zou vergeven. Ze wist dat Hij haar met open armen in de hemel zou ontvangen en tot in alle eeuwigheid onvoorwaardelijk van haar zou houden. Hoe kon dat verkeerd zijn?

Ze stond op en keek om zich heen. De bomen aan de oever achter haar waren amper zichtbaar. Verder weg doemde het silhouet van een ijsvishutje als een luchtspiegeling op in het afnemende licht. Ze veegde de sneeuw van haar jas en liep op het gebouwtje af. Het uit hout vervaardigde hutje, dat één raam en een tinnen schoorsteen telde, deed haar aan een lang, smal hondenhok denken. Ze wist dat English vissers de nacht soms op het meer doorbrachten. Maar er was geen veelzeggende gloed van lamplicht te zien. Geen rook die in slierten uit de schoorsteen kringelde. Dit hutje was leeg. Het zou goed genoeg zijn.

Becca worstelde zich door een diepe sneeuwbank en wankelde naar de voorkant van de hut. Aan de grendel hing een hangslot, maar dat zat niet dicht. Rillend van de kou duwde ze de deur open. Binnen was het donker en stil. Het rook er naar petroleum en vis. Zonder de wind was het zo stil dat ze het ijs onder haar voeten hoorde kraken.

Ze haalde de kaars en de lucifers tevoorschijn die ze van thuis had meegenomen en stak de kaarsenpit aan, waarbij haar adem in witte wolkjes ontsnapte. In het licht was een kleine ruimte te zien met triplex muren en een plank bedekt met vissenbloed en her en der zilveren schubben. Op de plank stond een lantaarn. Aan de muur hing een opgerold touw. Becca liep naar de plank en zette de kaars naast de lantaarn. Ze draaide zich om en keek naar de vloer. Iemand had een stuk triplex over het visgat gelegd. Ze bukte en trok het

hout weg. Het gat had een doorsnee van ongeveer vijfendertig centimeter en was overdekt met een nieuwe laag ijs.

Ze keek om zich heen, op zoek naar iets om het te breken, maar er lag niet veel gereedschap. Een gebarsten blok beton. Een plastic doos met vishaken. Lege bierblikjes. Toen zag ze de handgrondboor in een hoek liggen. Ze knielde om die te pakken en brak daarmee het ijs.

Nu het gat open was liep Becca naar de werkbank, tilde het touw van de haak en rolde dat uit. Het was ongeveer vier meter lang en aan beide uiteinden gerafeld. Met trillende handen bond ze het ene uiteinde om haar middel. Ze dwong zichzelf niet na te denken toen ze het andere uiteinde aan het betonblok vastmaakte.

Met gebogen hoofd knielde Becca naast het gat in het ijs en zei in haar hoofd het Onzevader op. Ze vroeg God zich over haar mamm en datt te ontfermen. Ze vroeg Hem om hun verdriet de komende dagen te verzachten. Ze vroeg Hem haar broer te vergeven voor wat hij had gedaan. Ten slotte vroeg ze God haar te vergeven voor de zonde die ze op het punt stond te begaan. Ze sloot haar ogen en bad harder dan ooit, in de hoop dat het voldoende was.

Eenmaal klaar stond Becca op, pakte het touw en liet het betonblok in het gat zakken, waarbij ze keek hoe het in de diepte verdween. Ze dacht aan de reis die voor haar lag en werd niet door angst overspoeld, maar door de algehele zekerheid dat alles weldra goed zou zijn.

Aan de rand van het gat sloot ze haar ogen, deed een stap naar voren en sprong het water in.

HOOFDSTUK 1

Ooit zei mijn mamm tegen me dat sommige plekken zo mooi zijn dat er geen nare dingen gebeuren. Als kind geloofde ik die woorden met heel mijn jonge hart. Ik leefde in gelukzalige onwetendheid en was me niet bewust van het kwaad dat zich als een schuimbekkend roofdier buiten de denkbeeldige poorten van onze kleine amish-gemeenschap schuilhield. Op ons perfecte stukje aarde leek de English wereld, met zijn mysteries en verboden genoegens, wel mijlenver. Ik kon niet weten dat sommige roofdieren uit de eigen gemeenschap komen en dat schoonheid niets te maken heeft met de misdaden van de mensheid.

Het amish-gebied in Ohio is een mozaïek van schilderachtige boerderijen, glooiende heuvels onderbroken door messcherpe, rechte rijen maïs, weelderige loofbossen en weilanden die zo groen zijn dat je zou denken dat je in een foto van amish-fotograaf Bill Coleman terechtgekomen bent. Deze ochtend, met de zon die de laatste flarden mist doorbreekt en de dauw die als kwikzilver op het lange gras van een hooiveld glimt, denk ik aan de woorden van mijn mamm en snap ik hoe ze die kon geloven.

Maar ik werk nu bij de politie en laat me niet makkelijk door uiterlijk in de luren leggen, hoe overtuigend ook. Mijn naam is Kate Burkholder en ik ben al ongeveer drie jaar commissaris van politie in Painters Mill. Ik ben het kind van amish-ouders, hier geboren, in een honderd jaar oude boerderij op vierentwintig hectare vruchtbare, met ijs bedekte grond in Noordoost-Ohio. Mijn jeugd was sober, we hadden geen elektriciteit, geen gemotoriseerde voertuigen. Tot mijn veertiende was ik een typisch amish-meisje: onschuldig,

godvrezend en tevreden zoals de meeste amish-kinderen dat zijn. Mijn toekomst, mijn lot zelfs, was bepaald door mijn geslacht en door de religie die mijn ouders me hadden meegegeven. Dat veranderde allemaal op net zo'n perfecte zomerdag als vandaag, toen ik door het lot in aanraking kwam met de duistere kant van de menselijke aard. Op jonge leeftijd leerde ik dat zelfs een perfecte, zonnige dag iets slechts met zich mee kan brengen.

Ik doe mijn best om de manier waarop ik mijn werk doe niet te laten beïnvloeden door mijn kijk op de wereld. Dat lukt me meestal wel. Soms voel ik al dat cynisme op me afkomen en mijn waarnemingen, misschien ten onrechte, kleuren. Maar nog veel te vaak komt mijn algehele wantrouwen jegens de mensheid me goed van pas.

Ik zit in mijn stationair draaiende politie-Explorer met het raampje omlaag en een kop koffie to go tussen mijn knieën aan Hogpath Road. Ik heb er net een nachtdienst op zitten, omdat ik voor een van mijn collega's heb waargenomen, terwijl die bij zijn ouders in Michigan op bezoek is. Ik ben moe, maar het is een goede vermoedheid. Die aan het einde van een rustige dienst. Geen snelheidsovertreders. Geen huiselijk geweld. Geen loslopend vee dat huishoudt op de snelweg. Als je al langere tijd bij de politie zit, ga je dat soort kleine dingen waarderen.

Ik zit te denken aan een warme douche en acht uur ononderbroken slapen, als mijn radio begint te kraken. 'Chief? Bent u daar?'

Ik pak de microfoon. 'Wat is er, Mona?'

Mona Kurtz is mijn nachtcentralist. Al vanaf het eerste uur maakt ze deel uit van mijn kleinschalige politiebureau en ondanks haar Lady Gaga-achtige kledingstijl en verre van politieachtige manier van doen is ze prima op haar plek. Ze is van nature een nachtmens en brengt leven in de brouwerij als het tijdens een dienst saai is – wat meestal het geval is – maar als het nodig is, is ze een en al zakelijkheid en een ware aanwinst voor het bureau.

'Ik heb net een noodoproep aangenomen voor een of andere verstoring,' laat ze me weten.

'Locatie?'

'Overdekte brug.'

Er schieten beelden van dronken en baldadige tieners door mijn hoofd en ik kreun binnensmonds. De overdekte Tuscarawas Bridge is bij een deel van de plaatselijke jeugd een favoriete plek om te ‘chillen’. De laatste tijd is dat zogenoemde ‘chillen’ soms uitgelopen op andere onguere bezigheden, zoals drinken door minderjarigen, vechten en drugsgebruik. En ik weet zeker dat dat nog maar het topje van de ijsberg is. Een week geleden betrapte een van mijn agenten de zeventienjarige zoon van de burgemeester op heterdaad met een zakje wiet en een methpijp. Sindsdien heeft de burgemeester geen woord meer met me gewisseld. Maar ik weet dat hét gesprek eraan zit te komen. Waarschijnlijk in de vorm van een verzoek waaraan ik niet kan voldoen.

Ik werp een blik op het klokje op mijn dashboard en onderdruk een zucht. Acht uur ’s morgens. ‘Ze beginnen vroeg.’

‘Of zijn nog laat op.’

‘Van wie kwam de melding?’

‘Randy Trask was onderweg naar zijn werk en zei dat er tumult was of zo.’

Zachtjes mompelend sla ik rechts af, maak midden op de weg een U-bocht en trap het gas in.

‘Is Trask er nog?’

‘Al weg, Chief. Moest aan het werk.’

Ik zucht. ‘Ik ben onderweg.’

‘Begrepen.’

De Tuscarawas-brug is een icoon in Painters Mill en van aanzienlijk historisch belang. Hij werd in 1868 gebouwd, raakte tijdens de Grote Depressie in verval en werd in 1981 opgeknapt van belastinggeld en met een donatie van de Painters Mill Historical Society. De uit hout vervaardigde, dieprood geschilderde brug strekt zich ruim veertig meter over Painters Creek uit. Toeristen komen er graag en er is tijdens gemeenteraadsvergaderingen al heel wat keren over de brug gesproken, voornamelijk omdat die bij een paar plaatselijke graffitikunstenaars een geliefd doelwit is en mijn team er nog geen een in de kraag heeft kunnen vatten. Het bouwwerk ligt aan een rustige, geasfalteerde weg die het laagliggende gebied langs de rivier doorkruist dat in het voorjaar snel overstroomt. In het dichtbeboste omringende gebied staan

eeuwenoude loofbomen en in de zomer groeit er kreupelhout. Het is de ideale setting voor een keur aan clandestiene activiteiten.

Het kost me vijf minuten om bij de brug te komen. Als ik bij de toegang kom, die eruitziet als een gapende rode mond, rem ik af. Rechts zie ik net een geitenpaadje het bos in en ik weet dat er allerlei mensen overheen gestampt zijn naar de rivieroever om te vissen, te zwemmen of wat ze daar dan ook maar doen.

Op een uitwijkplaats staat een afgetrapte Chevy Nova met brede banden en een spoiler op de achterkant, waarvan de geoxideerde verf mat glinstert in de ochtendzon. Daarnaast een oude Bonneville in de berm, met een lappendeken aan stopverf op het voorpaneel als een of andere gepantserde dinosaurus. Het portier aan de bestuurderskant staat open en technorock weergalmt zo scherp en luid dat mijn ruiten ervan trillen. Aan de andere kant van de brug zie ik nog twee auto's staan. Ik tuur in de verte en ontwaar in de schaduw van de overdekte brug het silhouet van enkele tientallen jongeren dicht op elkaar gepakt.

Om hun aandacht te trekken laat ik mijn sirene een paar keer loeien. Sommigen kijken mijn kant op. Anderen zijn zo verdiept in wat er gaande is, wat dat dan ook is, dat ze het niet eens doorhebben. Of misschien interesseert het ze niet.

Ik parkeer achter de Nova, zet de motor af en roep Mona op. 'Ter plaatse?'
'Wat is er aan de hand, Chief?'

'Ik gok op een vechtpartij.' Ik open net mijn portier als er van binnen in de brug een schreeuw weerklinkt. 'Shit,' mompel ik. 'Is Glock er al?'

'Komt net binnenlopen.'

'Zorg dat hij hierheen komt.'

'Begrepen.'

Ik zet de portofoon terug in de houder, stap de auto uit en kom meteen in actie. Bij mijn komst kijken diverse tieners op en gaan ervandoor en ik vang een glimp op van twee mensen die op de grond in een gevecht verwickeld zijn. De opgewonden menigte deint om hen heen, schreeuwt, hitst ze op alsof ze al hun spaargeld op een of ander hondengevecht hebben ingezet.

‘Politie!’ schreeuw ik en mijn laarzen tikken scherp tegen de houten planken. ‘Achteruit! Stoppen! Nu!’

Gezichten kijken me aan. Sommige bekend, de meeste niet. In de jonge ogen, die schitteren van iets wat gevaarlijk dicht bij bloeddorst ligt, zie ik verbazing opflitsen. Wreedheid in de meest primaire vorm. Groepsmentaliteit, besef ik, en dat vind ik bijna net zo verontrustend als het gevecht zelf.

Ik stort me de menigte in, waarbij ik mensen met mijn onderarmen opzijduw. ‘Achteruit! Nu!’

Een tienerjongen met afhangende schouders en rauw uitzierende acne op zijn wangen werpt me een blik toe en doet een stap naar achteren. Een andere jongen gaat zo op in het gevecht dat hij niet eens merkt dat ik er ben. Hij stompt herhaaldelijk met zijn vuist in de lucht, onder het roepen van ‘Sla dat kutwif!’ Een zwartharig meisje in een paarse haltertop die veel te klein is voor haar borstpartij schopt een van de vechtersbazen. ‘Mol die smoel, fokking hoer!’

Ik werk me langs twee jongens die niet veel groter zijn dan ik en krijg nu onbelemmerd zicht op het epicentrum van de chaos. Twee tienermeisjes zijn bezig met de onbegrensde razernij van doorgewinterde kroegvechters. Handen graaien naar kleding en haar. Nagels krassen over gezichten. Ik hoor dierlijk gegrom, het geluid van scheurende stof en de vochtige klap van vuisten op vlees.

‘Ga van me af, kutwif!’

Ik buk, ram mijn handen op de schouders van het meisje dat bovenop ligt. ‘Politie,’ zeg ik. ‘Stoppen met vechten.’

Het is een stevig gebouwd meisje dat bijna tien kilo zwaarder is dan ik. Proberen haar weg te krijgen is hetzelfde als een uitgehongerde leeuw bij een verse prooi weghalen. Als ze niet meewerkt, druk ik mijn vingers in haar sleutelbeen, zet me schrap en trek haar terug. ‘Meewerken!’

‘Blijf van me af!’ Verblind van woede probeert het meisje zich van me los te rukken. ‘Ik vermoord dat kutwif.’

‘Niet waar ik bij ben.’ Ik gooi mijn gewicht in de strijd en sleur haar hard terug. Onder mijn handen scheurt haar T-shirt. Ze schiet naar achteren en

belandt op haar achterste voor mijn voeten. Ze probeert op te staan, maar ik druk haar naar beneden.

‘Rustig.’ Ik schud haar door elkaar om te laten merken dat het me menens is.

Ze negeert me, schuift op handen en voeten naar voren en haalt met haar voet uit naar het andere meisje in een poging haar nog een laatste schop te verkopen. Ik klem mijn hand om haar biceps en sleep haar een stukje mee. ‘Zo is het wel genoeg! Nou kappen.’

‘Zij begon!’ gilt ze.

Uit angst dat ik mijn greep op de situatie kwijtraak voor er versterking is wijs ik naar de meest heldere omstander die ik kan vinden, een dunne jongen in een T-shirt van Led Zeppelin. ‘Jij daar.’

Hij kijkt over zijn schouder. ‘Ik?’

‘Ik heb het niet tegen je onzichtbare vriend.’ Ik gebaar naar de tweede vechtersbaas, die met gespreide benen op de grond zit, haar haar voor haar gezicht. ‘Neem haar mee naar de andere kant van de brug en wacht daar op me.’

Ik wil net tegen hem gaan schreeuwen als een meisje met een piercing door haar wenkbrauw naar voren komt. ‘Dat doe ik wel.’ Ze bukt zich en legt haar handen op de schouders van het andere meisje. ‘Hé. Kom op.’

Ik richt mijn aandacht op het meisje aan mijn voeten. Ze kijkt me uitdagend aan en hijgt alsof ze net een triatlon achter de rug heeft. Aan het puntje van haar neus hangt een druppel mascarakleurig zweet en haar wangen gloeien alsof ze is verbrand. Even hoop ik dat ze er vol in gaat, zodat ik die arrogantie van haar smoel kan vegen. Dan weet ik weer dat tieners de enige bevolkingsgroep zijn met recht op een tijdelijke vlag van verstandsverbijstering.

‘Als ik jou was,’ zeg ik rustig, ‘zou ik maar heel goed nadenken over je volgende zet.’

Ik kijk om me heen om de groep in te schatten. Die is nog steeds opgewonden, staat te dichtbij naar mijn zin en de rusteloosheid bevalt me niet, vooral niet omdat het twintig tegen één is. Met mijn hand nog steeds op de schouder van het meisje kom ik overeind en maak oogcontact met een paar

jongeren uit de groep. ‘Jullie krijgen dertig seconden om te vertrekken, anders ga ik mensen arresteren en ouders bellen.’

Zodra ze uiteengaan kijk ik naar het meisje. Ze staart haar vrienden na, gebaart, geeft non-verbale boodschappen door zoals alleen tieners dat doen en ik heb door dat ze geniet van haar *moment of fame*.

‘Hoe heet je?’ wil ik weten.

Ze werpt me een ‘flikker toch op’-blik toe. Maar ze is kien genoeg om te weten dat ze dit gevecht niet gaat winnen. ‘Angi McClanahan.’

‘Heb je een identiteitsbewijs bij je?’

‘Nee.’

Ik steek een hand uit om haar overeind te helpen, maar ze negeert me en springt even gracieus overeind als een kunstschaatser die voor goud gaat. Het is een mooi meisje van een jaar of zestien, met blond haar en blauwe ogen, sproetjes op haar wipneus. Ze is stevig gebouwd, maar straalt zelfverzekerdheid uit, zoals jonge vrouwen dat kunnen. De mouw van haar T-shirt hangt van haar schouder. Ik zie krassen op haar keel en eentje op de binnenkant van haar elleboog. Op haar spijkerbroek zit bloed, maar ik weet niet van wie.

‘Ben je gewond?’ vraag ik. ‘Moet er een ambulance komen?’

Ze werpt me een vernietigende blik toe. ‘Met mij alles oké.’

‘Wat is er gebeurd?’

Met een vinger wijst ze in de richting van het andere meisje en ze trekt haar lip op. ‘Ik hing hier gewoon wat rond en toen besprong die klotehoer me.’

Die woorden maken me mismoedig, maar het is de haat erachter die gevoelig bij me ligt. Ik weet niet sinds wanneer kinderen zo praten, maar ik heb er een grondige hekel aan. Het is niet dat ik naïef ben. Ik heb in mijn loopbaan bij de wetshandhaving wel ergere woorden gehoord, veelal op mijzelf gericht. Maar ergens schokt dit soort praat uit de mond van zo’n mooie jonge vrouw me.

Uit een vakje aan mijn riem haal ik met een ruk mijn handboeien tevoorschijn. ‘Omdraaien.’

‘Serieus....’ Ze laat haar blik langs de handboeien gaan en steekt haar handen de lucht in. ‘Ik heb niks gedaan.’

‘Handen achter je rug.’ Ik grijp haar bij haar biceps, draai haar om, klik een van de handboeien om haar rechterpols en trek haar arm achter haar rug. ‘Geef me je andere hand. Nu.’

‘Alstublieft niet...’ Inmiddels is ze overstuur. Staat op het punt te gaan huilen. Begint te trillen.

Ik voel weinig medeleven. Ik grijp haar vrije pols, sla daar de handboei omheen en trek hem naar beneden. De mierzoete geur van goedkope parfum vermengt zich met de stank van sigaretten en slaat in golven van haar af. Met het kettinkje tussen de boeien in mijn vuist geklemd breng ik haar naar het raam van de brug. Daar draai ik haar om, duw haar ertegenaan en hou een vinger dicht bij haar gezicht. ‘Je verzet geen stap,’ zeg ik. ‘Je praat met niemand. Begrepen?’

Ze houdt haar mond stijf dicht, weigert antwoord te geven en kijkt de andere kant op.

Als ik me omdraai, mompelt ze ‘Klerewijf’. Ik ga er niet op in en loop naar de groep. De meeste tieners zijn er al vandoor, maar er zijn een aantal achterblijvers, die hun blik van mij naar Angi laten gaan, in de hoop op meer actie.

Mijn aandacht wordt getrokken door banden die op grind knerpen en ik zie dat de patrouillewagen van Painters Mill achter mijn Explorer wordt geparkeerd. Een golf van opluchting gaat door me heen als agent Rupert ‘Glock’ Maddox uitstapt. Glock, een voormalig marinier met twee missies in Afghanistan achter de rug, is mijn beste agent en ik ben altijd blij hem te zien, vooral als ik in de minderheid ben, of dat nou te midden van tieners of van koeien is.

De achtergebleven tieners houden ruim afstand als hij de brug op loopt. Dat effect heeft hij op mensen, al lijkt hij dat zelf niet door te hebben. ‘Wat is hier aan de hand, Chief?’

‘Stelletje slimmeriken leek het leuk om op de grond te liggen rollen en elkaar tot moes te slaan.’

Hij kijkt langs me heen naar het geboeide meisje. ‘Vrouwen?’

‘Dat zal wel nieuw zijn.’

‘Jezus. Dat klopt gewoon niet.’ Hoofdschuddend werpt hij me schuin een sombere blik toe. ‘Toen ik klein was vochten meisjes niet.’

‘Stompzinnigheid is blijkbaar een kwestie van gelijke kansen.’ Ik gebaar naar Angi McClanahan en demp mijn stem. ‘Ga luisteren wat ze te zeggen heeft. Als ze brutaal is, arresteer je haar.’

Hij klopt op de Glock aan zijn heup. ‘Hé, ik ben voorstander van gelijke kansen.’

Ik onderdruk een grijns. ‘Ik ga met Muhammad Ali daar praten.’

Ik tref de tweede vechtersbaas aan de andere kant van de brug, naast het meisje met de piercing door haar wenkbrauw. Beide meisjes staan met hun rug naar me toe uit het raam te staren, hun ellebogen op de vensterbank, en roken een kreteksigaret.

‘Uit die peuken,’ zeg ik als ik op hen afloop.

Twee hoofden schieten mijn kant op. Het meisje met de wenkbrauwpiercing draait zich naar me om, drukt haar sigaret uit op de vensterbank en laat die dan op de grond vallen. Het meisje dat vocht gooit die van haar het raam uit in het water eronder en kijkt me dan aan. Voor het eerst kan ik haar gezicht goed zien. Bij de herkenning blijf ik stokstijf staan. Ik ken haar. Vroeger althans en ik weet vrij zeker dat ze amish is. Even ben ik zo geschokt dat ik niet meer op haar naam kan komen.

‘Hoi Katie,’ zegt ze liefjes.

Ik staar haar doordringend aan en pijnig mijn hersens, onrustig omdat er niets bovenkomt. Ze is een jaar of vijftien, met slungelige armen en benen en ze heeft haar magere kontje in een spijkerbroek gepropt die haar minstens twee maten te klein is. Ze heeft een gave huid, grote hazelnootbruine ogen en schouderlang bruin haar met door de zon gebleekte plukken. Aan de blauwe plek die onder haar linkeroog ontstaat zie ik dat ze minstens een keer in haar gezicht is gestompt.

Ze grijnst en vluchtig glijdt er plezier over haar gezicht. ‘Weet je niet meer wie ik ben?’

Er komt een naam in me op, maar ik weet niet of het de juiste is. ‘Sadie Miller?’

Ze werpt me een verblindende glimlach toe die veel te mooi is voor iemand die nog maar een paar minuten geleden op de grond lag te vechten. Ze is het nichtje van de man van mijn zus en ik kan mijn ogen haast niet geloven. Ik heb Sadie voor het laatst gezien op de begrafenis van mijn moeder, iets meer dan drie jaar geleden. Toen was ze een jaar of twaalf, een schattige tomboy in een blauw jurkje en met een witte *kapp*. Een en al magere beentjes, knokige knieën en een fietsenrek in haar mond. Ik herinner me haar zo goed omdat ze lief en sociaal was en een natuurlijke nieuwsgierigheid bezat die zelfs in mijn verdriet tot me doordrong. Ze was een van de weinige amish-meisjes die zich tussen de jongens staande kon houden en er geen moeite mee had tegen volwassenen te zeggen hoe ze erover dacht. Uiteindelijk bracht ik het grootste deel van die dag met haar door, voornamelijk omdat de meeste andere amish weigerden met me te praten.

Deze jonge vrouw lijkt in niets op dat schattige amish-meisje. Ze is lang en knap en heeft het slanke lichaam van een model. De wilde blik in haar ogen geeft haar – in elk geval voor amish-begrippen – gewaagde uiterlijk iets gedurfd en ik weet dat haar tegendraadsheid van eerst is omgeslagen in iets veel chronischer.

‘Moet ik een ambulance voor je bellen?’ vraag ik.

Ze lacht. ‘Ik overleef het wel.’

Bewust laat ik mijn blik over haar heen gaan. Haar nagels zijn blauw gelakt. Ze is netjes opgemaakt, maar met veel eyeliner. Ze draagt een zijden zwarte top met dik wit borduursel. Het materiaal is zo dun dat ik haar tepels erdoorheen kan zien. Ik hoor mezelf een zucht slaken. ‘Weten je ouders dat je hier bent?’

‘Dat gaat ze niets aan.’ Ze veegt haar haar van haar schouder. ‘Het is mijn *rumspringa*.’

Rumspringa is de tijd dat amish-jongeren het leven zonder de beperkingen van de *Ordnung* mogen ervaren en hun ouders een oogje toeknippen. De meeste tieners genieten van wat drank en luisteren naar muziek. Het zijn kleine, doorgaans onschuldige overtredingen. Ik vraag me af of dit meisje bij de tachtig procent zal horen die zich uiteindelijk laat dopen.

Terwijl ik haar aanstaar probeer ik in de jonge vrouw voor me het lieve meisje te zien dat ik drie jaar geleden heb ontmoet. ‘Ben je niet wat jong voor rumspringa?’

‘Voor het geval het je niet is opgevallen, ik ben geen kind meer.’

‘Tijdens het vechten een paar minuten geleden leek je zo volwassen nog niet.’

‘Ik ben vijftien.’ Ze kijkt de andere kant op. ‘Oud genoeg om te weten wat ik wil.’

‘De helft van de volwassenen weet niet eens wat ze willen,’ mompel ik droogjes.

Ze begint hard te lachen. ‘Dat vind ik nou zo leuk aan jou, Katie.’

‘Je kent me helemaal niet.’

‘Ik weet dat jij je niet aan de regels houdt.’

‘Ach, regels overtreden wordt zwaar overschat.’

‘Dat is vast de reden dat je bent vertrokken,’ zegt ze en haar stem druipt van het sarcasme.

‘Kappen,’ waarschuw ik.

‘Ik denk erover het sobere leven ook achter me te laten,’ flapt ze eruit.

Omdat ik wel de laatste ben met wie een jonge amish-vrouw dit gesprek zou moeten voeren neem ik even de tijd om mijn notitieboekje uit mijn zak te halen. ‘Wat vinden je ouders daarvan?’

‘Die denken dat de duivel in me is gevaren.’ Ze werpt haar hoofd in de nek en lacht. ‘Dat zou heel goed kunnen.’

Ik probeer geen spier te vertrekken en richt me op haar vriendin, het meisje met het gouden ringetje door haar wenkbrauw. ‘Hoe heet jij?’

‘Lori Westfall.’

Ik krabbel de naam in mijn boekje. ‘Jij kunt gaan.’

Haar blik glijdt naar Sadie. ‘Maar... ze rijdt met mij mee.’

‘Nu niet meer.’ Ik wijs naar de opgang van de brug. ‘Wegwezen.’ Met een geërgerde zucht draait ze zich om en loopt weg.

‘Dus al die verhalen die ik over je heb gehoord kloppen,’ zegt Sadie.

‘Daar ga ik niet op in, Sadie, dus bespaar je de moeite.’

Ze negeert me. ‘Iedereen zegt dat jij een taaie bent.’

‘Je moet niet alles geloven wat ze zeggen.’

‘Blij dat je dat wijf in de boeien hebt geslagen.’

‘Ik zou dit maar eens serieus gaan nemen als ik jou was.’

Ze wordt ernstig, maar ik zie nog steeds de glimlach in haar ogen.

‘Wie is er begonnen?’ wil ik weten.

Veel te veel op haar gemak haalt ze haar schouders op. ‘Ik heb de eerste mep uitgedeeld.’

‘Waarom waren jullie aan het vechten?’ vraag ik, in de hoop dat dit allemaal niet om drugs gaat.

‘Haar vriendje vindt mij leuker dan haar en ze is jaloers aangelegd.’

‘Van wie kwam de eerste aanraking?’

‘Zij duwde.’ Ze kijkt naar beneden, pulkt aan de nagellak op haar duim. ‘Dus verkocht ik haar een ram.’

‘Heeft ze teruggeslagen?’

Ze wijst op haar oog. ‘Hallo.’

Ik frons. ‘Nou niet wijs gaan doen, Sadie. Dat je familie bent, wil nog niet zeggen dat ik je niet in de bak gooi. Begrepen?’

‘Dat begrijp ik.’ Maar ze lacht geslepen naar me. ‘Angi McClanahan is een teringhoer.’

Die woorden rijmen zo slecht met het meisje dat voor me staat dat ik even uit het veld geslagen ben. ‘Laat het rusten,’ snauw ik. Maar ik ben me pijnlijk bewust van het ongemak in mijn stem. ‘Je bent veel te mooi voor dat soort praat.’

‘De anderen praten ook zo.’ Vanonder haar lange wimpers kijkt ze naar me op, nieuwsgierig, uitdagend. ‘Zelfs jij.’

‘We hebben het hier niet over mij.’

‘De oude vrouwen roddelen nog steeds over je, Katie. Ze hebben het erover dat je vroeger amish was, maar het sobere leven hebt verruild voor de grote, boze stad.’ Ze kijkt me aan of het bewonderenswaardig is wat ik heb gedaan. ‘Fannie Raber zei dat je tegen de bisschop hebt gezegd dat hij naar de hel kan lopen.’

‘Dat lijkt mij niet iets om trots op te zijn.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik ben al die regels zat.’